

[Svend Auken]

opfatter det som lidt af en hån, at regeringen bliver ved med at prale af de 71 kr., man har givet pensionisterne mere om måneden.

De føler det også krænkende, at de hele tiden – og så sent som i går her i Folketinget – får at vide, at pensionisterne stort set ene af alle grupper har fået en højere levestandard i de sidste år. Det er ikke den virkelighed, de oplever. Jeg er sikker på, at hvis man lavede et socialt pristal, der tog hensyn til gennemsnittet af forbruget for pensionisterne, i stedet for bare at bruge det almindelige pristal for andre mennesker, som jo har en helt anden forbrugssammensætning end pensionisterne, ville det vise, at disse mange ord om forbedringer for pensionisterne ikke holder stik.

Danmark i 1987 er stadig et dejligt land, et velfærdssamfund, men det er et land, der er ved at blive gennemfuret af sociale skel, skel, der, hvis de ikke bliver udlignet, vil virke som barrierer for fremtidens udfordringer.

Derfor har Socialdemokratiet selv i den nuværende anstrengte økonomiske situation stillet forslag om forbedringer for samfundets dårligst stillede grupper, og vi har anvist dækning for udgifterne.

Mange borgerlige kræfter mener, at velfærdssamfundet er gået for langt, og at det derfor er logisk at gå i gang med at privatisere, nedskære og brugerbetale velfærden bort. Den opfattelse er efter vor mening både økonomisk og menneskeligt set forkert. Sverige under en socialdemokratisk regering er et glimrende eksempel på, hvordan et velfærdssamfund kan udbygges, samtidig med at det svenske erhvervslivs konkurrenceevne og evne til at følge med i den tekniske udvikling styrkes. Danmark under den borgerlige regering er derimod et trist eksempel på, hvordan nedskæringer og nedsat produktivitet følges ad.

De seneste års sociale uretfærdigheder har blot ført til et overflødigt privatforbrug hos de bedst stillede borgere, som landet overhovedet ikke har råd til. Velfærd skal udvikles, ikke afvikles, det er et af de vigtigste budskaber her i 1987. Det klares ikke ved at skrive store nye skatter ud osv., men det klares heller ikke ad den vej, som regeringen lægger op til, nemlig bestandige nedskæringer i den offentlige sektor. Det kræver nytænkning, det kræver nye former for samarbejde; det er det, der er brug for.

Jeg sagde, at det tredje punkt, som vi lægger vægt på, er, at Danmark er ringe rustet til at klare fremtiden, og det er tydeligt for enhver, når det drejer sig om erhvervslivet. Danske virksomheder mister markedsandele på alle de væsentlige områder. Dansk erhvervsliv er i dag inde i både en idékrisis, en lederkrise og en omkostningskrise. Det er tydeligt, at det i dag, bortset måske fra nogle forsikringsselskaber, og hvad ved jeg, er svært at finde eksempler på virksomheder, der går godt. For os at se er det vigtigt, at vi nu begynder at sige sandheden til hinanden, ikke ud fra en negativ vurdering af erhvervslivet, men ud fra en interesse for at genskabe danske virksomheders sundhed, konkurrenceevne og evne til at beskæftige folk på et økonomisk holdbart grundlag.

Også når vi ser på uddannelserne, er der knap nok grund til nogen løfterig bedømmelse. Vort uddannelsessystem er desværre ikke gearet til fremtidens behov, hverken menneskeligt eller erhvervsmæssigt. Et godt uddannelsessystem i bredden og i dybden har altid været et aktiv for Danmark. I disse år sakker vi agterud også her.

Menneskeligt set er imidlertid nok det alvorligste problem den udstødning, der foregår fra samfundet. Allerede i dag er det sådan, at hver femte voksen, som ikke har nået pensionsalderen endnu, er under en eller anden form for offentlig forsørgelse, et tal, der, hvis vi ikke gør noget ved det, vil vokse og vokse i de kommende år, og ingen af de forsøg, der har været gjort – f.eks. de mislykkede forsøg vedrørende de langtidsarbejdsløse – har kunnet klare problemerne, tværtimod.

Det er skuffende, så lidt vi har nået på de store reformområder som demokrati og miljø og vedrørende det ønske, som stadig flere mennesker i vores samfund nærer om en ensartet pension til alle. Socialdemokratiet har for længst lagt sine forslag frem, mens regeringen har meldt pas. Regeringens såkaldte frivillige OD er desværre kun en skattefidus, hvor begunstigelser af nogle få skal betales af de mange, der på forhånd er holdt uden for ordningen.

Alle de problemer, jeg har talt om, og alle de manglende perspektiver for vort samfunds udvikling er naturligvis ikke alle regeringens ansvar alene. Der er også gennemført gode ting i de seneste år, og langt de fleste fremskridt har Socialdemokratiet været med til at